

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.60
za četrť leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Delečniki katol. tin-
kovnega društva do-
bivajo list brez pe-
sebine naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 14.

V Mariboru, dne 7. aprila 1898.

Tečaj XXXII.

Zveličar je vstal, vstanimo tudi mi!

Raduj se zemlja in nebo,
Radujte se stvari!
Gospod naš Bog od mrtvih vstal
Iz lastne je moči.

Ta glas in ta klic bo skoraj zopet odmeval po celem katoliškem svetu. Kristus, Zveličar naš, ki je bil mrtev, je od mrtvih vstal in naše odrešenje dovršil. On je vstal, tako tudi naj bi vsak kristjan vstal. Kdor je izpolnil svojo krščansko dolžnost, bode sedaj s Kristusom vstal k novemu duhovnemu življenju in se bo lahko z njim vred radoval. In zares, velikonočnega praznika, praznika vstajenja, se dobri kristjani najbolj veselijo.

Slovenci smo brez malih izjem dobri kristjani. Zato nam je ta praznik še posebno mil in drag. V duhovnem oziru smo sedaj s Kristusom vstali. Ali pa temu primerno tudi v političnem oziru vstajamo? Ali se smemo v tem oziru radovati letošnje Velike noči? Rečemo: da!

Poglejmo površno po slovenski domovini. Sovrag naš nas je razdelil na šest kronovin, da bi nas lažje poteptal. Če se hočemo z uspehom braniti, moramo Slovenci vseh teh pokrajin jedini biti. Ali jedini Slovenci niso bili na Goriskem in na Kranjskem. Z novim letom se je to spremenilo. Sloga je zavladovala najprej na Goriskem, sedaj tudi na Kranjskem. Hvala Bogu in pametnim rodoljubom, da je prenehal bratomorni razpor! Obmejni Slovenci, ki moramo hude boje biti dan za dnevom za svoj obstanek, smo tega pojava posebno veseli in le želimo, da bi

odslej prava krščanska sloga jednila Slovence vseh pokrajin, da bi se ta sloga tudi popolnoma utrdila in naš močne storila.

Prvi sad složnega postopanja je naša krščansko-slovanska narodna zveza, ki veže in bodri k domoljubnemu delu zastopnike čveterih slovanskih narodov v Avstriji, Slovencev, Hrvatov, Rusinov in Čehov. Tej močni zvezi, v kateri je najlepše uresničena praktična slovanska vzajemnost, se imamo kolikor toliko zahvaliti, da je postal Slovenec dr. Ferjančič I. podpredsednik poslanske zbornice. Združeni Slovenci s svojimi brati vred smo sedaj na Dunaju moč, katere vlada nikakor ne more prezirati.

Slovenci sami smo sedaj vsaj gledé na postopanje jedini, daj Bog, da bi se tudi v krščanskih načelih prej ali slej popolnoma strinjali. A tudi razmerje med avstrijskimi Slovani se je zelo vzboljšalo. Padle so nekatere stene nesloge in prava zavest celokupnosti je začela prešinjati srca avstrijskih Slovanov. Spoznali so, da so si bratje, in začeli so skupno postopati in skupno braniti svoje svete pravice. Brezobzirna nemška nadvlada nad Slovani je pokopana, kakor je katoliški Nemec Dipauli sam priznal v drž. zboru, in to je veselo znamenje za bodočnost. Prvi kulturni narod avstrijski, t. j. češki je čez nekaj časa zopet dobil svojega zastopnika v ministerstvu. Da, Nemce je že strah Slovanov, zato tako rogovillijo. Porabimo ugodni čas, vzdramimo se, vstanimo!

Oh, koliko še je naših ljudi, ki nič ne storé za obrambo naših svetinj, naše narodne posesti, ki roke križem držé, ko nam

sovrage jemlje kraj za krajem. Da smo Slovenci vsi delavni, vsak na svojem mestu, ne vladale bi po tolikih krajih, posebno po naših mestih in v njih okolicah tako žalostne razmere za naš narod. Vstanimo zato vsi po vseh krajih, posebno še tistih, ki so v veliki nevarnosti, da jih za vselej izgubimo, kakor en mož in začnimo složno in odločno delovati in naše ljudstvo po bralnih, gospodarskih in političnih društvi dobro organizovati, da rešimo in ohranimo, kar se še rešiti in ohraniti da!

Kristus nam ponuja zastavo zmagovalnega krščanstva. Vsprejmimo jo z veseljem, združimo se pod njo, potem pa srčno na sovraga naše dušne sreče, telesnega blagostanja in narodnega obstanka. Če smo vredni pristaši Kristusovi, nam zmaga v trdem boju ne bo izostala; iz njega bo naš narod izšel ves duhovno prerojen, čil in čvrst, in napočili bodo zanj boljši in srečnejši časi. C.

Iz državnega zbora.

Agrarna ali kmetijska zveza.

123 poslancev desnice državnega zbora, ki pripadajo raznim skupinam, ima med seboj zvezo, v kateri se pečajo samo s kmetijskimi zadevami. Dne 29. marcija se je sešla prvo-krat ta zveza ter si izvolila najprej svoje predsedništvo, kakor smo to zadnjič med raznimi stvarmi omenili. Izvolili so se poročevalci o nekaterih poljedelstvenih zadevajočih predlogih, ki imajo v prihodnjih sejah o njih poročati.

Listek.

Podoba sv. Jožefa.

Hrvaški spisala Evgenija Šah.

Na nebu je vzšlo zlato jutranje solnce in vsprejelo sestrice zemljo v svoje ognjeno naročje, izvabivši jej biserne solzice, jutranjo rosico. V blišču poletnega jutra se je tresla zemlja in je po nočnem mraku postala vedra in čarobna kakor duša, kadar se je oprostila greha in oblekla obleko milosti božje.

Tudi v revno sobico neke mestne hiše, visoko vzgoraj pod streho, kjer po velikih mestih siromaki stradajo, prodre skozi majhno okence zlati žarek solnčnega sija. Ali blesteči žarek vstrepeti pred temno pošastjo revščine, ki je zrla z ledenim pogledom iz tega revnega človeškega zavetišča v zlato, čarobno jutro; plaho zamiglja na bledem čelu zelo bolne žene, katera je vzdihovala na siromški postelji; v naglici spreleti ljubko ličice trinajstletne deklice, ki je enako angelju sklonila svojo glavico nad bolno mater.

»Zlatica moja«, izpregovori mati, »Zlatica moja, lačna sem!« — »Sladka mamica«, začne Zlatica, »bila sem pri vseh naših sosedah, ali one, katere bi nam gotovo rade kaj dale, sirote same ničesar nimajo, druge

pa so pred menoj vrata zaprle. Celo gospa onega uradnika, za katerega ste prej šivali, se je zadržala na mene: »Kaj me nadleguješ? Pomagala sem vam že nekaterikrat ali dan za dnevom ljudi nadlegovati, to je že nesramno.«

»Oh, moj Bog!« izviije se težek vzdih iz prsi bolnice. — Bila je to pridna in poštena žena pomorskega kapitana Pavla N. Živela sta v prelepi edinosti in ljubezni, kakor je to le tedaj, ako se dve kreposti srca zjedinita na sveti podlagi Kristusove vere, brez katere podlage je vsak zakon zgradba, postavljena na pesek, katero uniči prvi vihar ljudske strasti, podre prvi potres neporazumljenja in nejednosti.

Bog je njuno zvezo blagoslovil z dvema otrokoma, z Zlatico in z Mirkom. No, Mirka so v tretjem letu njegovega življenja odvedli angelji za svojega tovariša. Istega leta — Zlatica je ravno dovršila deveto leto — izve kapitan, da mu je v Indiji umrl bogat sorodnik, ki se je davno prej tje kaj izselil, pa o njem ni bilo več duha ne sluha. Naznani se mu je, da mu je strije umrl brez otrok in mu sporočil celo svoje veliko imetje in da je potrebno, da se napoti sam tje.

Kapitanova rodbina je čedno živela, pri hiši sicer ni bilo pomanjkanja, pa tudi izobilja ni bilo. Vest, ki so jo prejeli, jih je

razveselila, ali ne zato, ker se jim je bilo nadejati velikega bogastva in izobilja, nego zato, ker so premišljali, kako bodo dobra dela opravljali, dela ljubezni, katera so mogli do sedaj le v mali meri opravljati. Bila je ta rodbina plemenitega in usmiljenega srca.

Kapitan se odpravi na pot. Zlatica je točila pri slovesu gorke solze, pa plakala je tudi dobra njena mati; saj je Indija daleč, morje pa nezanesljivo. »Bode že ljubi Bog čul nad vama«, je tolažil pobožni oče svojo rodbino, »in angelj varih bo varoval mene in vas.« Priporoči še Zlatici, naj vsak dan moli v čast prebl. Devici Mariji in sv. Jožefu, katerega je kapitan posebno iskreno častil. Baveč se nekoliko s slikarstvom, je enkrat naslikal tudi podobo sv. Jožefa z detetom Jezusom. Ta slika se mu je zelo dobro posrečila in so jo pohvalili tudi nekateri veščaki, katerim jo je bil pokazal. Podoba je djal v lep okvir in jo poklonil svoji Zlatici.

Kapitan se odpelje, njegova rodbina pa je preživljala dneve v molitvi in pri vsakdanjem delu. Toda nekega usodepolnega dne dobi gospa žalostno sporočilo, da se je ladja, katere poveljnik je bil nje mož, vsled morskoga viharja močno poškodovala in da so se vsi potniki in tudi pomorščaki do zadnjega potopili.

Žalostna žena v prvem hipu omedli po

